

IONI LISTI

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH IZHAJA VSAKO SREDO

Štev. 35

DECENTRALIZACIJA

Ko so v nekem trgovskem podjetju razpravljali o decentralizaciji, so prišli do krepkega argumenta proti decentralizaciji. Oglašil se je namreč nekdo iz skladišča in vprašal:

— Zdi se mi, da ostane pri decentralizaciji odprto samo še tole vprašanje: Doslej smo gnilobo iz skladišča dajali v prodajalne. Komu pa jo bomo prodajali v bodoče?

ZAČUDENJE

— Veš, ne razumem tega, zakaj nam očitajo monopopolizem. Vraga, saj imamo vendar čez sto poslovalnic in najmanj deset podjetij, ki prodajajo za nas!

KONKURENCA

To se je zgodilo nekje na jadranski plaži. Ona pošepeta njemu:

— Ti, zakaj me tisti »zamorček« ves čas tako pogleduje? Ali mi je morda kopalna obleka kje počila?

— Kaj ga ne poznaš? To je vendar zastopnik monopolističnega podjetja, ki se hudo boji konkurence...

— Ampak, zakaj me vendar tako gleda?!

— No, za enkrat je on na vsej plaži najbolj zagorel od sonca. Ti pa že tri dni zaporedoma ves dan ležiš na soncu in sedaj se mož menda boji — konkurence!

NE KLIČI VRAGA!

V nekem podjetju je Igralska skupina KUD sklenila uprizoriti Gogoljevega »Revizorja«.

Ko je o tem poročal prosvetni referent na seji upravnega odbora, se je zastopnik knjigovodstva razburil:

— Tovariši, proti temu odločno protestiram! Imam vtis, da je ta igra naperjena direktno proti naši komerciali. Vlagam svoj veto! Ne kličimo vendar vruga, dokler ga ni...!

PROTEST »PRAVIČNIKA«

— Stalno napadajo gospodarski kriminal. Odkrito povedano, to me žal. Jaz se čutim zaradi te gornje osebno prizadetega!

Tista leta sem bil še raziskovalec. Raziskoval sem izkopanine: mrtve faraone, bronaste zaponke, brontozaurusova vretenca in podobno. Za ta poklic je treba imeti dobro fantazijo. Če na primer najdeš vrsto čelado, veš, da takrat še ni bilo strelnega orožja, temveč so se miatili po glavah s topimi predmeti, ker bi bila sicer čelada preluknjana. Če najdeš razbit krožnik, veš, da je bil lastnik moškega spola, poročen in pod žensko copato. Če najdeš star denar, ki je zelo oguljen, veš, da je bil last državnega uradnika, ki ga je tridesetkrat zavrtel med palcem in kazalcem, preden ga je izdal. In tako dalje. Torej vidite, da sem z vso pravico postal v poznejših letih davčni inšpektor.

Nekega dne smo raziskovali. Prodril smo v grobnico faraona Tutankamna XXV. V nosnice nam je silil duh po trohnohi, iz česar

Po sledovih Tutankamna

(Piše Ivan Zebliček)

sar smo sklepali, da njegova žena ni imela smisla za gospodinjstvo in zračenje stanovanja. Ves teden smo raziskovali grobnico. Vse nam je bilo jasno: da so bile cene nizke, ker smo našli tiskane cenike, da so imeli humoristični časopisi dobre sodelavce, ker so imeli malo reklam; da je faraon imel velike borbe z nekim vladarjem, ki je trdil, da je Egipt njegova matere patria. Takoj smo vedeli, da gre gotovo za nekega vladarja iz Italije. In tako dalje, in tako dalje.

Največje težave nam je pa dal neki pergament, ki ga nismo mogli razumeti in smo ga prinesli s seboj domov, da ga razvozlamo. Besedilo je bilo namreč enostavno, toda nelogično. Glasilo se je takole: »V mesecih marec, april, avgust in

september je število bolnikov največje, dasi umrljivost v teh mesecih ni največja. »Kako je to mogoče?« smo se spraševali. Problem nam je vzel mesec dni časa.

Nekega dne me obišče prijatelj Marjan, kateremu potožim o problemu, ki ga ne moremo rešiti.

»Zakaj mi pa niste tega prej povedali?« mi odvrne Marjan. »Ali nisi vedel, da sem jaz referent za bolezensko zavarovanje pri Zavodu za socialno zavarovanje? Problem je po mojem mnenju povsem enostaven: pergament je gotovo izdelal neki zavod za socialno zavarovanje!«

Pogledal sem pergament še enkrat in ugotovil, da bo res, ker je bila na pečatu vtisnjena molzna krava.

Marjan pa je nadaljeval: »Takrat je bilo najbrž tako kot danes. V marcu, aprilu, avgustu in septembru so razna poljska dela: oranje, setev, košnja, žetev in si takrat gredo zavarovanci zdraviti svojo »bolezen« s poljskimi deli!«

Takoj nam je bilo vse jasno. Ugotovili smo tudi, da je bilo največ bolnih v starosti od 25 do 35 let.

»Prav tako kot danes!« je končal Marjan.

Od takrat dalje smo imeli lahko delo. Kadar nam je bilo kaj težkega razvozljati, smo poklicali Marjana in on nam je lepo pojasnil, kako je bilo mogoče, da so premožni posestniki dobivali otroške dodatke, kako pokojnino nekdo, za katerega so samo tri priče vedele, da je nekoč delal itd.

Zastonj ne sega moja vajeniška doba do Tutankamna XXV

V pričakovanju novega dekreta

»Hm, počasi se bo pač treba privaditi na novo službeno mesto.«

Morici so med nami

Pravzaprav je bil Jaka Zajec miroljuben državljani, ki ne bi mogel ubiti niti muhe, kaj šele človeka. Zdravniki so potem sicer nekaj govorili o shizofreniji, toda jaz jim ne verjamem tega. Kajti bil sem pri Jaki Zajcu pol ure pred tem, preden se je zgodil umor in ga popolnoma razumem. Jaz bi na njegovem mestu storil prav isto.

Tistega usodnega dne je Jaka Zajec nastopil svoj letni dopust. Bil je še v postelji in je bral, ko je prvokrat pozvonilo. Jaka je šel odpirat vrata. Pred vrati je stal možakar: »Ali prodajate tukaj nylonke?« Jaka je zazijal kot karp: »Nylonke? Menda ste se zmotili v naslovu V tej hiši živimo samo pošten ljudje, ki se ne bavimo s črno borzo...« Toda možakar je vztrajal: »Povedali so mi naslov: Zakotna ulica št. 1. Saj menda stanuje tukaj neka vdova, njen mož je bil privatni podjetnik...« Jaka Zajec se je razburil: »Potem zvornite tukaj pri sosedu. Tu živi vdova po podjetniku Bacek se piše!«

Ni še dobro odločil copat, ko je že vnovič pozvonilo. Mlado dekle ga je smehljaje pozdravilo: »Slišala sem, da imate lepe svilene rute naprodaj...« Jaka Zajec ji je brez besede patetično pokazal z roko sosednja vrata. In tako je šlo ves dopoldan. Jaka Zajec si je prinesel pručko na prag in je usmerjal ves ta veletok reflektantov na svilene rute, nylonke, sončna očala, penicilin, streptomycin, nylon žensko perilo in ameriške srajce k sosedu Bacek, vdovi po bivšem podjetniku Opoldan je za hip prenehaj na naporno službo vratarja in izdajalca informacij, da je skočil v sosednjo gostilno na kosilo, potem pa je požrtvovalno nadaljeval svoj posel.

Popoldan so se pojavile prve komplikacije, ko je neka ženska zahtevala pojasnilo, kje se v tej hiši prodajajo marelice. Jaka Zajec je bil v dvomih: ali naj jo pošlje na naslov vdove Bacek ali ne? Potem se je ojunčil in jo napotil k častivredni vdovi Bacek — in ni se zmotil: kmalu se je ženska vrnila s polno košaro marelic in mu pri odhodu stisnila v roko deset dinarjev napitnine, ker ji je pomagal odnesti košaro po stopnicah do voznička na ulici. Ta dan je presenečeni Jaka Zajec izvedel, da njegova sosedka prodaja več artiklov kot kak ameriški magacin, kjer dobiš vse, od šivanke do cestnega valjarja. In ko je pozno zvečer ponehal naval na veleblagovnico Bacek & Co se je utrujeni Jaka Zajec podal na večerjo, potem pa je ves utrujen legel v posteljo. Kajti ta dan je

odpravil več strank kot prijavni urad na notranjem odseku skozi ves mesec, in je res krvavo zaslužil svoj počitek.

Ni se dobro zadremal, ko je pozvonilo. Jaka Zajec je nataknil copate, ogrnil suknič in odšel odklepat vežna vrata. Pozni obiskovalec se mu je vlijudno opravičil, da je pritisnil na napačen zvonec, ker je pravzaprav namenjen k častivredni vdovi po pokojnem podjetniku Baceku. Jaka Zajec se je nekaj časa sicer usajal, potem pa je uvidel, da je najpametneje, če odklopi zvonec. Zgrabil je škarje in prerezal električni vod pri zvoncu. Potem je pomirjeno legel v posteljo in zaspal.

Zbudil se je, ko mu je skozi odprto okno priletel na nos precejšen kamen. Ves ogorčen je planil k oknu in zatulil na ulico: »Kdo je?« »Jaz,« je bil duhoviti odgovor iz teme. »Kdo, jaz?« se je razburil Jaka. »Jaz, tepec! Odpri mi hitro vežna vrata,« se je grozeče oglasilo iz noči. Jaka Zajec je ponižno zlezl v suknič in copate in odšel odpirat vežna vrata. Zunaj pa je stal popolnoma neznan možakar: »Hik, izgleda, da sem se malce zmotil. Veste, jaz sem pravzaprav namenjen h gospodični Bacek...« Jaka Zajec je ostrmel: »H gospodični Bacek? Nemogoče! Otrok vendar še nima niti deset let...« Toda neznanec ga je kar odrinil od vrat in zamomljal: »Kakšnih deset let! Kolikor, hik, jaz vem, hik, je sedaj ravno v najlepših letih okoli tridesetih...« Se preden je Jaka Zajec prišel do stopnic, mu je že priletel po stopnicah nasproti možakar, ki je pravkar vstopil, z vrha stopnic pa ga je spremljalo divje preklinjanje: »Pohotnež nemarni! Zeno imaš in tri otroke, pa te ni sram nadlegovati poštene ženske, ki sem jo izbral za mater svojim otrokom...« Jaka Zajec je sočutno naložil na rame nesrečnega, ki je pravkar pristal v veži, ga odnesel do vežnih vrat, jih odklenil, naslonil nesrečnega na zid, zaklenil vrata in odšel spat. Prej pa je še zaprl okno in spustil roleta.

Vidite, jaz sem bil sedmi, ki mu je Jaka Zajec odklepal to noč vežna vrata, ko sem prišel z zadnjim vlakom k njemu na obisk. Res je sicer, da me je pred tem dvakrat obilil z vodo skozi okno, zmetal name večji del svojih nepremičnin in skoraj vso zalogo čevljev, toda v stanovanju se je vse pojasnilo. Kriv sem bil seveda jaz, ker sem mu na vprašanje: »Kdo je?« — odgovorjal: »Jaz sem...«

Zbudil sem se, ko je Jaka Zajec natikal copate na noge in nato zavil v kuh-

TEŽAK PRIMER

V ordinaciji dr. Salvatorra se zglesi pacient:

— Signor dottore, napadi se mi vedno pogosteje ponavljajo...

— Morali se boste odločiti za operacijo...

— Ali res ni druge pomoči?

— Caro mio, ali dieta ali pa bo treba obolelo mesto odrezati...

— Ampak, dottore, jaz bi rad ozdravel brez diete in brez operacije!

— Zal ni mogoče. Saj vendar sami dobro veste, da bolestate na akutnem vnetju — tržaškega vprašanja!

VISOKO ODLIKOVANJE

Na predlog CK madžarske partije je sklenil Vrhovni sovjet odlikovati znanejšega sovjetskega izumitelja Sergeja Plagijatsčikova z najvišjim sovjetskim odlikovanjem »Red Malenkovega štirica I. stopnje« zaradi velikih zaslug, ki si jih je imenovani pridobil s tem, da še ni iznašel televizije. Kajti v okviru mednarodne radijske razstave v Ljubljani, bodo Jugoslovani oddajali prvi televizijski prenos. Ker je oddajnik izdelan v Jugoslaviji, bi v primeru, da bi imenovani Sergej Plagijatsčikov že iznašel televizijo, grozila jugoslovanskim sosedom resna nevarnost, da bi lahko s svojimi očmi videli — resnico o Jugoslaviji!

njo, od koder sem še zaslišal rožljanje nečesa kovinskega, potem pa je bila nekaj časa tišina, ki jo je kmalu nato prekinil strašen krik človeka, ki je v smrtni nevarnosti. Planil sem pokonci, stekel v predstobo, zagledal odprta vrata, planil skozi na stopnišče, stekel po stopnicah v vežo, tam pa sem okamnel. Pri vežnih vratih je stal Jaka Zajec in držal v rokah okrvavljen pet-colski kuhinjski nož. Pred nogami pa mu je ležal negiben možakar, ki je še v smrtnem boju jecljal opravičilo: »... jaz samo... Bacek...«

V tem je Jaka Zajec stekel mimo mene po stopnicah navzgor, nato sem slišal, kako vlamlja neka vrata — potem sem se onesvestil.

In vendar je bil Jaka Zajec miroljuben državljani, ki ne bi mogel ubiti niti muhe, kaj šele tri ljudi in eno podjetnikovo vdovo!

(Specialno za PPPP napisal Stef, dopisnik iz Chikaga)

NEUMESTNO VPRAŠANJE

— Hm, kako so ženske dandanes pokvarjene. Pri nas v tovarni bomo morali tri odpustiti zaradi nemo-ralnega vedenja.

— Dobro, kaj pa boste napravili z moškimi?

Glasbeni program v OZN

»Prenehaj s to svojo indijsko ljubavno pesmijo! Mar ne vidiš, da obeh hkrati ne morem poslušati?!«

KRIMINALNI ROMAN

konča navadno takole: »... in potem se je policiji posrečilo najti krivce in jih predati roki pravice...«

STAVKA V FRANCJI

pa je končala takole: »... in potem se je policiji posre-

čilo najti krivce za stavko in jih predati roki pravice...«

Ali vidite v obeh stavkih kakšno razliko? Menda ne. Kajti v obeh primerih je zaradi »happy end« treba najti — krivce!

Tokrat zares

»Ne, signora Spaghetti, ni obujal spomine na borbo v Jugoslaviji! Tokrat je pil vodo in jedel sadje...«

Perzijski hokuspokus

»Sah, šeh, hokus — pokus, gentlemen, iz tegale soda smodnika bo v hipu nastal zopet vaš petrolejski sod...«

Stef Bezljaj:
OH, TA POSTREZBA!

Pravzaprav je vsa nesreča v tem, da sem Mariborčan. Res da igrajo pri vsem tem sekundarno vlogo še živčne motnje, toda te so čisto sekundarnega pomena.

Zdravnik, ki me je pregledal, mi je namreč priporočil čim manj razburjanja, kratke sprehode in nič alkohola. Ko sem ob zadnjem priporočilu milo zavzdihnil, mi je svetoval, naj raje pričem piti Cockto ali Rogaško.

Domov grede sem zavil v prvi gostinski obrat.

»Imate Cockto?«
»Zal nimamo. Toda imamo slijajno črno dalmatinsko vino...«

Požrl sem slino, odločno odkimal in odšel v drugo gostilno.

»Imate Cockto?«
»Zal nimamo. Toda, če želite, vam lahko postrežemo...«

»Imate vsaj Rogaško?«
»Tudi te nimamo... Veste...«

Nisem poslušal do konca. Odšel sem dalje. Zavil sem v tretji gostinski obrat. Isti odgovori, samo tokrat s to razliko, da so me pri tem pogledali, kot da bi padel z Marsa na zemljo ali kot da bi v zoološkem vrtu zahteval aligatorja v slonovi majonezi.

V četrtem lokalu sem se razburil. Ne morda zaradi tega, ker niso imeli ne Cockte ne Rogaške, temveč ker so se mi celo posmehovali.

»Oprostite, toda tukaj ni mlekarne niti pionirska restavracija...«

Potem sem zavil v peti gostinski obrat. Iz previdnosti nisem več spraševal niti za Cockto niti za Rogaško, temveč sem kar naročil pol litra črnega. In ko sem obrnil prvi kozarec in se mi je pričela oglašati vest, sem jo takole potolažil:

»Ljubica, kar molči! Če bi hotel ubogati tebe in zdravnika, bi se moral pregrešiti proti dvema zdravnikovima zapovedma, da se ne smem razburjati in da moram hoditi na kratke sprehode. Ali ni torej pametneje, če se pregrešim samo proti eni?«

Ko je vest slišala te dokaze, je previdno umolknila. Sicer se je še razburjala, še več: celo preklinjati je pričela — toda ne več mene, temveč kulturno postrežbo v naših lokalih.

Toda to pa — k sreči! — ne spada več k moji bolezn!

RAZLIKA

Gost: »Natakar, pol litra, prosim...«
Natakar: »Kakšnega, prosim? Navadnega ali boljšega?«

Gost: »V čem pa je razlika?«
Natakar (v hudi zadregi):

»V c. ce cenil«

Tale bo pravi!

»Tega bom povabil v naše podjetje, da bo povedal direktorju v obraz vse njegove napake!«

— Na servos, hams ten Hanzi ksegn, frau Kliček?

— Bos fir an Hanzi — inarn kanarfogl, frau Muršec?

— Obana — totega Hanzi, fon da frau Zemlprezi švogarja

— Obagens — izlonetmegli — kaj vse ne rečete, peste frau Muršec, tisti Hanzi, toti ker je finfirciga mit ta hitlarišn tak šnöl prek grence durhprenal?

— Jojojo — kloar, darzöbige! Tisti, ker je ajnofirciga tak pape aufrajsal za Hitlera, no ta hauptgošnrjars pajm hajmatpundi bil! Jojojo!

— Na, denks ina! Zobos frau Muršec! Te pa ga rajni nič strah nena pajtla — saj je bil ajna od hauptfirarjov paj da gölbn gefar paj ta oltu kroha — no — bi hast tes šo

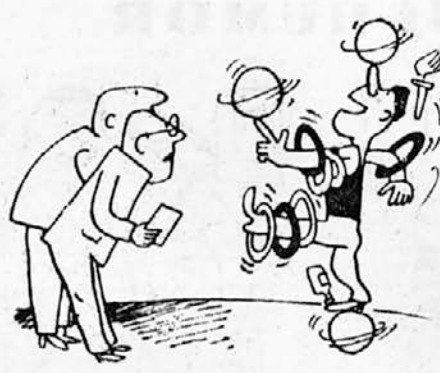
— Pri folksšturmi, manens?

— Natirli, zelpstferštendli! Pri folksšturmi, kloar! Also, ta trautu si da kerl koj tak dol prit? Na — zobos!

— Zakaj te ne — fikstajfisakrament! Hota jo esterajhišn pos, pa an haufn defic...

— Devizn, inanens, göl, frau Muršec?

— Jojojo — natirli, defizn! Süling! Na, do trautu si

In ervju

— Nič lažjega! Včasih sem v podjetju žongliral celo z devetimi funkcijami hkrati...

— Oba netmegli! Denksinal! Zo bos!

— Azo, hota ksokt, da živi vira baron! Majnatraj!

— Obagens! Pa vajta, bos hota ksokt od drugih?

— Na, azo, fon Herman hota ksokt der tut lebn vira graf.

— Ta šaudian! — Naja — toti je e bil ima an pisl tepat, ta Herman...

— Pa fon Gera Gili hota ksokt, te lebt vira firštín... aufn grossn fust!

— Jo, natirli, jasno! Tota je bla že tu zo an rih-tiga frauncima! Te hots frštöndn!

— No pa od Rudla, fon dem hota ksokt ta Hanzi, toti živi vira rih-tiga kenig!

— Oba na! Gens, gens! Mohns kane pledn vic, frau Muršec! Ta Rudl, to vem ganc zagvišno, ter tut cindhelca no šupantln frkaufn in di gracia gasthajza...

— No jo — borum net! Tut jo da emalige kenig Peta, kerl je pred ajnofirciga bil ganc a rih-tiga kenig, jo a v auslantl automöbln frkaufn...

— Na — to rajnsn oba o — mit de pledn vic, libe frau Muršec! Aufelgat to losi mi oba net!...

— Zakaj te ne? Ce so kerl drugi jo a zo zaupled, da vse tako verjamejo...

jo kana, da bi mu kaj reko!

— A bos, te šüling! Saj nobeden kana ne ponuca svoje šülinge, san jo to gnug plede lajt, kerl so fro, če žiher ta libn geste iz auslanta na svoje stroške unterholtajo!

— Jo kloar, natirli! Stari frajndrli holtajo holt cam!

— Na, und bos hota den ksokt, da Hanzi?

— Bosa ksokt hot, da Hanzi, frau Kliček. Tes frogsn! Alzo darzölt hota, kak te to obn šen lebn tun, majnazöli!

PRI ZDRAVNIKU

(Bolniška blagajna je izključena)

Bolnik: »Tovariš doktor! Trebuh me boli...«

Zdravnik: »Tri dni bolniškega!«

Bolnik: »Tovariš doktor, ampak jaz bi rad zdravila!«

Zdravnik: »Ali mi niste mogli tega takoj povedati?!«

LIUBA SLOVENIJA

Letos...

in čez deset let

DEBELE ČASNIKARSKE

Ljudska pravica - Borba, 22. VIII. 1953: »Francoske oblasti in kolonizatorski krogi oskrbujejo tistih 3000 spomenikov, ki jih je za napad na Rabat organiziral marakeški paša.«

Blagor Marokancem! Tam mobilizirajo celo spomenike, v Mariboru pa ni mogoče mobilizirati mestnih očetov, da bi postavili kak spomenik

Ljudska pravica - Borba, 26. VIII. 1953 piše v članku o filmu Vesna: »77 dni... od tega 43 po ljubljanskih ulicah... 43 pa v ateljejih...«

Ko je to bral Jurček Frnikula, repetent 2. razreda ljudske šole v Kamnici (nezadostno iz računstva), je sklenil, da opusti nadaljnji študij in se takoj posveti novinarskemu poklicu.

NEPOTREBNO

V vlaku sedl ob oknu tujec in vpraša soseda, zakaj je na oknu nabit napis: »Ne nagibaj se skozi okno!«

»To je zaradi varnosti,« mu odvrne vprašani

Tujec se začudi: »Neumnost! To okno se vendar sploh ne da odpreti!«

SAMO DO BOLNICE...

Avtobus obstoji na postaji Ljudje rinejo k vratom. Sprevodnik zagrmí:

— Samo za dva je še prostora! Voz je že zaseden! V tem nekdo zastoka pod avtobusom:

— Vsaj mene še vzemite, prosim! Samo do bolnice prosim!«

RAZBURLJIV ŠPORT

— Zadnje čase se bavim z ribolovom. Ne veš, kako je to razburljiv šport!

— Ribolov pa — razburljiv?

— Kako da ne?! Lovim namreč brez ribiškega dovoljenja.

SALTO MORTALE

(Resničen dogodek iz tretjega razreda potniškega vlaka Ljubljana—Maribor)

V vagon vstopi mladenič, sede v kupe in se zatopi v branje graške »Tagespost«.

Sopotnik (v nemščini): »Ali mi lahko poveste, kdaj pride vlak v Maribor?«

Mladenič s Tagesposto (v čisti slovenščini): »Oprostite, ne znam nemško...«

UBOGI OBRITNIKI

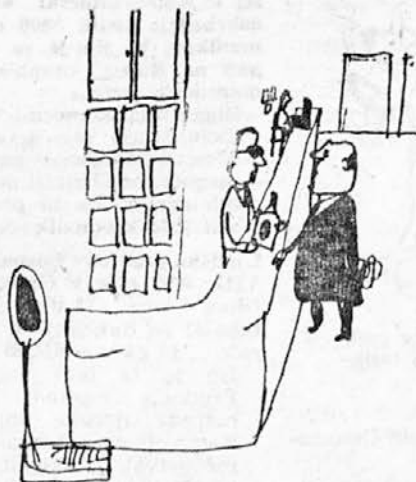
(Toda ne vsi! Samo nekateri!)

— Ojej, kaj bo z nami?! Tako so nas obdavčili, da še živeti ne bomo mogli.

— No, potem boš pa moral umreti.

— Tudi še ne morem, dokler ne bom imel hiše pod streho!

TUJI HUMOR

»To sredstvo za rast las je re-
snično sijajno. v njem je lasulja.«

»Veš, mama, dejansko je ge-
neral, toda oblači se tako zaradi
nadzorstva nad vojaki!«

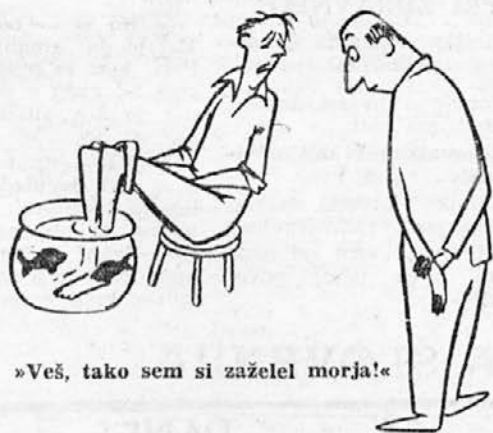
Kapitan: »Na površino z
največjo naglico!«

»Pohiti naprej: stavi sem
na tvojega konja!«
»Jaz pa na tvojega!«

Učitelj smučanja: »Ni-
mam drobiža, da bi vama
vrnil ostanek. Toda, če ho-
četa, lahko vaju še en dan
učim smučanja.«

»Veš, tako sem si zaželel morja!«

»Zbudi se! Spiti moraš kapljice za
spanje!«

»Saj sem ti rekel, da se
med televizijskim preno-
som boksarskega dvoboja
ni dobro preveč približati
aparatu!«

Juntez: NASVET

Z glavo ne boš prišel nikamor. Stavim!
Jaz raje se — s komolci uveljavim!

Lipe: LITERATURA

Tale čudna reč — literatura,
taka je — no — kot splašena kura:
kadar najbolj glasno kokodaka,
takrat bralec jajčka ne dočaka!

Kljun: POET

Primi ga za uho:
on bo o rožicah pel!

Suni ga v rebro:
on bo ve nežen, mehak,
kakor večerni oblak!

V uho ga divje nahruli:
on ti o bratstvu zagruil!

Lope: UGANKA

Rije, rije pod zemljo,
kruto rije, kdo bo to?
K...ritik)

KO KDO...

Ko kdo več nima kaj pisati,
se zaletava rad ob druge
in bi najrajši za vse hkrati
nabavil — žeblje in pa
»truge«...

SOLSKE

Nekaj dobrih in slabih momentov zbra! Maks! Zdraha

To je bilo, ko sem še jaz
hodil v šolo. Bilo je to v
drugem razredu pri račun-
stvu. Učitelj je vprašal
malega Janezka:

»Janezek, povej mi, ko-
liko je tri in štiri?«

»Tri in štiri, tri in štiri...
prosim, gospod učitelj,
tega ne vem,« je za-
jecljal Janezek.

»Kako — v drugem raz-
redu, pa ne veš, koliko je
tri in štiri? Sram te bodi,
Janezek!«

Tedaj se je oglasil Ja-
nezkov sosed, mali Milan-
ček:

»Prosim, gospod učitelj,
saj ve. Ravnokar sva igra-
la šnopsl, pa je znal po-
polnoma pravilno šteti do
šestinsedemdeset!«

Učitelj je debelo pogle-
dal:

»Kako? V šoli kvartata?!
To je višek! Takoj mi daj-
ta karte!«

Janezek je segel pod klop
in dal učitelju karte.

Učitelj je tedaj poiskal
srčno damo in vprašal Ja-
nezka:

»No, koliko je to?«

»Tri, gospod učitelj.«

Nato je učitelj poiskal še
enega kralja in vprašal Ja-
nezka:

»In koliko velja ta kar-
ta?«

»Štiri, gospod učitelj!«

»In koliko je to sku-
paj?«

»Sedem!« se je odrezal
Janezek.

Tedaj je učitelj zgrabil
Janezka in Janezek je bil
pošteno tepen. Nato je učitelj
Janezka zopet posadil
v klop in ga vprašal:

»No, ali veš sedaj, zakaj
si bil kaznovan?«

»Da, gospod učitelj.«

»No, povej zakaj?«

»Zato, gospod učitelj, ker
nisem napovedal 'dvajset'!«

Pri računstvu so na vr-
sti ulomki

»Če prerežem recimo kos
mesa enkrat, kaj dobim,
Janko?«

»Dve polovici, tovariš
učitelj!«

»Dobro. Če ga sedaj pre-
režem še enkrat, kaj dobim
potem, Stane?«

»Štiri četrtine, tovariš
učitelj!«

»Pravi! In če ga sedaj raz-
režem še enkrat, Milan?«

»Dobimo osem osmink,
tovariš učitelj!«

»In dalje, če še enkrat
razrežem, Drago?«

»Dobimo šestnajst šest-
najstink!«

»In če še enkrat razre-
žem, kaj dobim, Darko?«

Darko je prišel v zadre-
go, nato pa odgovoril:

»Faširano meso za zrezke,
tovariš učitelj!«

V šoli pri zemljepis-
u. Učitelj razvije velik zem-
ljevid vse zemeljske oble in
vpraša:

»Kdo mi lahko pokaže,
kje je Amerika?«

Javi se mali Franček in
res pokaže Ameriko.

Nato pa učitelj vpraša,
če lahko kdo pove, kdo je
prvi odkril Ameriko. In
ves razred zavpije v en
glas:

»Franček!«

KVALITETNA DISKUSIJA

— Kaj misliš o romanu in kritiki nadobudnega pi-
satelja Hrena?

— Roman je sicer zelo slab, toda k sreči je kritika
romana zelo dobra!

PESNIK

— Poglej Jurčka, ta se je
že uveljavil kot pesnik!
— Nemogoče! Kje pa?

— Na državnem pose-
stvu...

— ???

— Da, peso pull na njivi!

CELJSKI CEFIZELJ

Zadnjič sem bil v Celju pričā zanimivemu dogodku, ko se je vrnil v Celje obujat spomine Herr Heinz Kodella, bivši kulturbundovec in švabski prisklednik, ki je bil dolga leta do Slovencev vse prej kot prijateljsko razpoložen in jo je zato takoj po osvoboditvi odkuril na varno, to je v Avstrijo. Mož je menda mislil, da ga bodo Celjani sprejeli z odprtimi rokami. Pa se je presneto uštel! Dobil je tako krepko lekcijo, da ga je menda enkrat za vselej minilo kopnenje po našem belem Celju in po žlahtni kapljici, ki jo tod naokoli še marsikje točijo. Pravijo da jo je tako hitro popihal odtod, da se njegovi oboževalci niti poslovti niso utegnili od nje. Zato so pretakali solze. Najbolj žalostna pa je bila da bila neka A. R., ki je ena njegovih najbolj vnetih zagovornic, tako da se je ta dan vodostaj Savinje dvignil kar za dva centimetra. Vsa sreča, da še ni začela šola. Kajti sicer bi učenci te A. R. gotovo utonili — vsaj tisti, ki ne znajo plavati!

V Pilštanju sem izvedel, da je nabiranje suhljadi v gozdu velik prekršek. Baje gozdna uprava tudi zelo nerada izdaja dovoljenja za nabiranje suhljadi. Najbrž se boji, da bi potem ne dosegla plana zgnite in strohnele suhljadi!

Skočil sem še enkrat v Celje, da sem se zglašil na celjski davčni upravi, kjer je nekaterim uslužbencem baje vlnudnosti zmanjkalo. Mene je ta stvar hudo zaskrbelā, ker sem mislil, da sedaj brez nje ne bodo mogli uradovati. Pa so me potolažili, da gre tudi brez nje. Tako sem olajšan odšel domov.

Lep pozdrav!

Cefizelj I. r.

NE VERJAME VEČ!

— Veš, Jože, odkar sem bil na modni reviji, ne verjamem več v ljubezen »na prvi pogled«!

— Ampak kaj ima pri tem opraviti modna revija?

— Kaj?! Pa še koliko! Veš, videl sem jo trikrat: prvič je nastopila v obleki, drugič v jutranji halji in tretjič v kopalni obleki...

— In?

— Kaj še ne razumeš? Šele tretjič sem se zatreskal v njo!

LJUBITELJ ŽIVALI

— Imate radi živali?

— Zelo. Zlasti pečene piščance...

Hongapaj:

PRLEŠKA SELITVA

Kak sen se vičija hoditi kres marpruški most, to sen van že etan poveda. Dere sma te ali s prijateljon Drukšon cmižila nekšega dragega kiselaka, te mi je prava, kak se je ne dugo toga sela s svete Prlekije v nobl Marpruk.

Za selitvo, je reka, sen si resen zbra najboljš den, Fse svece, dere je na cugi največ lidi. Nas je blo pet pa trinajset falatof kufrovja, cekrovja, opletenih glažof — marel no tašk sploh ne štejem. Opravo sen že prle z vagonom naprej posla. Kumaj smo se na prleškem štacjoni v cuk zepahli, te pa smo skorok do Ormoža fajn stali. Spotoma sen čuja, ka gre naš vagon derektno v Lüblano. Boginemilo smo čusrali svoj ceak v drugi vagon, ge je bija še vekš dreg. Priten sen gvišno frtal fseh svecof dol zmola. Na zdrüčenem Vüptüji nas je kondokter nagna vün z vagona, ka je pre samo za matere z dicój reserfirani. Znavi kufre doj, kufre gor! Priten sen zmola drugi frtal fseh svecof. Zmantrani kak cucek sen začeja malo pretakati, pa me je dumači komadant že pr prven frtali skrega, ka čen pre že do Marpruga fse požreti! Na Pragersken smo te ali že fsi sideli. Dere smo v Marpruk prfudali, se je reklo: Kaj pa zaj? Za štiri falate ne blo rok. Komadant si je hitro zrajta: Nosača sen! Dere sen jemi pret štacjonom plačüva 100 dinarof. sen

mola že tretji frtal fseh svecof. Met ten sta se komadant no ščer, kera je bila v mestu že napol duma, že zgihale z nekšim fijakaron — takši je pre faleši no bole nobl kak dinstman. Naložili smo jedvi no teko kufrovja, keko je moga šampkrkavi gidran potegniti. Mi moški pa smo

vekli za jin fsakši nekaj cekrovja! Dere se je gidran f cundrkasten trabi spüsta po Partizanski cesti, sen vida, kak maha ščer nekšim lidén, keru so tüdi mahali. Potlan pa so mahali še drugi tak samo za špajs, jas pa sen kunčava tretji falat fseh svecof.

Pret naš novi še prazni kvantir sen prfuda glih op praven cafti, ka sen plača fijakari 500 dinarof za nobl foringo z mahajon vret te pa sen smeja še kufrovje tijata gor v drugi štok zavleči. Potlan sen si op pletenen glaži majnciko odihava pa ti dumači komadant fčista na lepen zahuška: Kje pa je moja taška? Pa še zadji penezi so notri no fse, kaj trebam za vekšo lepoto! — Premetali smo fše kufrovje, cekrovje no taškoveje — nesrečne taške nigil!

Te pa sen se — ven man najmlajše nogé — znavi sprava na potplate pa hajt nazaj na štacjon! Lehko si misliš, ka sen spotoma oprava še štiri frtal fseh svecof, še hujdiči sen zmes kakšo dobro besedo prvóška. Pa je resen hasnola! Srečno sen najša nekšega dinstmana, kak je pr lüblanskem cugi ponüja liden komadantovo taško. Dá sen jemi boginemilo zadjih 100 dinarof — zaj pa si san zračüni, keko me je koštala tota selitva v nobl Marpruk! Svetüvlen ti, seli se zmiron samo san z mareloj, punim kajiron no džürčon — tak je najleži no najbolje, čeglih maje nobl!

OLAJŠEVALNA OKOLIŠČINA

— Pred tremi leti sem vas že obsodil zaradi tatvine čevljev, sedaj pa ste zopet tukaj zaradi istega prekrška.

— Kaj hočete, tovariš sodnik! Tudi najboljši čevlji ne morejo trajati dalj kot tri leta!

ZLOBEN PRIPIS

PEDAGOŠKA DRESURA

Neki ameriški farmar je kupil mulo, ki je bila trmašta, kakor so pač vse mule, tako da je bil ubogi farmar na koncu popolnoma obupan. Ni mu kazalo drugega, kakor da je najel poklicnega dreserja za šolanje mule. Ko je dreser pričel s šolanjem mule, se je najprej postavil pred mulo in jo kresnil z debelo desko po glavi. Mula se ni ganila. Dreser je znova zamahnil z desko.

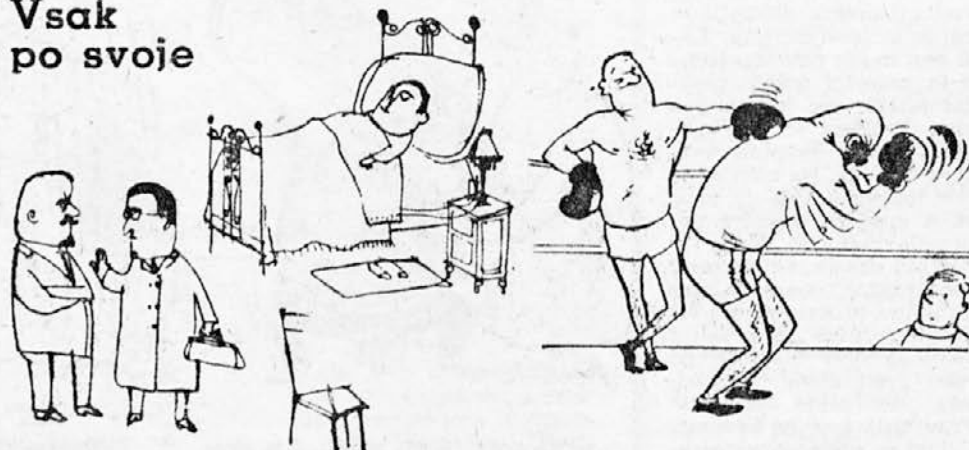
Farmar je pričel protestirati:

— Slišite, vi, menda ne nameravate mule ubiti?!

Trener je ugovarjal:

— Zdi se mi, da se ne razumete mnogo na vzgojo mul, sicer bi morali vedeti, da je pri tem treba najprej vzbuditi pri živali pozornost!

Vsak po svoje

»Za tifus gre. Ker pa je vaš prijatelj, bom napisal: bronhitis - in pika.«

»Boljši boksar sredi zadnje runde svojemu nasprotniku: »Ej, dobri človek, tu sem!«

IZ PIONIRSKÉ BELEZNICE

(Piše Jožek Čebulica)

Zadnjič sva jaz in moj bratec prišla v

RAKOVNIK,

kjer so si kmetje šušljali: — Jaz moram plačati 50 jurčkov davka! — Jaz moram plačati 30 jurčkov!

— Jaz pa 25 jurčkov! Takrat pa se je oglašil četrti in se začudil:

— To je pa res čudno! Kmet S. K. ima prav toliko zemlje kakor mi, pa bo plačal samo 13 jurčkov?!

Takrat pa je šepnil peti: — Pst, ne govorite tako glasno o njem! Pomislite vendar, da je on predsednik davčne komisije!

Ko sem slišal to, sva jo z bratcem urno ucvrla v

ZUŽEMBERK

na občni zbor združnikov. Zadnjič jih je namreč od 300 članov prišlo samo 40, pa je zato moj ata ukazal, da mora na občni zbor vsa naša družina, tako da bo na sestanku vsaj 44 članov in si potem ne bodo več drznili časovsi pisati o slabi udeležbi.

ŽIVLJENJSKE RESNICE

Zakon je včasih podoben boks matchu, kjer so priprave na match večkrat bolj zanimive kakor sama borba.

Za bolnike: Zdravnik, ki vam svetuje, da mislite pri jedi samo na prijetne stvari, se gotovo ne brani v menzi in očitno ne ve za cene mesa.

Za motocikliste in avtomobiliste: Mislite vedno, da so vsi pešci gluhi in slepi.

Za pešce: Mislite vedno, da so vsi avtomobilisti in motociklisti blazni samomorilci.

Za vsevedneže: Verjemite, da je najbolj neumno: biti vedno najbolj pameten!

UBOGLJIV UCENEC

— Poslušaj, Janez, zakaj pa nosiš kolo na ramenu? Ali je pokvarjeno?

— O ne! Toda učitelj klavirja mi je rekel, da zaenkrat še ne smem uporabljati pedalov.

NESPORAZUM

— Koliko otrok imate? — Trideset.

— Priča, opozarjam vas, da se ne šalite! Koliko jih imate?

— Trideset.

— Vraga, ali ste morda turški sultan?!

— Ne, samo učitelj, prosim.

JUCA ODGOVARJA PEPI

V Stanjelu so zadnjič zborovali junaki iz Kosovelove brigade. Med njimi sta bila tudi dva stara španska borca, ki sta hotela kupiti pri tamkajšnjem gostilničarju košček sira. Mož pa jima je s silno resnim obrazom pojasnil, da jima sira ne more prodati, ker je ves rezerviran za Zvezo borcev. Ta je pa lepa! Od kdaj pa so španski prostovoljci izsvzeti iz Zveze borcev?

Ko pa sem naslednjega dne obiskala še tamkajšnjo združno predajalno, sem videla na polici lepo rejeno miško, ki se je brezskrbno krepčala z mastno salamo. Kakšna sreča — sem pomislila — da pri nas ne živijo sloni! Kajti s čim neki bi jih le nakrmili, če bi se kateremu izmed njih zahotelo obiskati katero združnih prodajalnih?

V Sežani sem v gostilni pri »Mohorčiču« pogledala pri kuhinjo, da bi našla kaj za pod zob. Pa niso imeli za zalogi prav ničesar, razen velikega roja muh, ki bi zadostoval najmanj za teden dni za vse abonente z izrednimi gosti vred, pa še bi jih nekaj ostalo za pomije.

Sedaj pa moram končati. Drugič več!

Tvoja Juca

ENA, KI SE JE ZGODILA TAM OKOLI OKROGLICE

Tiste čase med vojno je prišla četa partizanov v vas blizu Okroglice. Med njimi je bil tudi partizan Jovo, znan po tem, da je bil velik ljubitelj vinske kapljice. Stopil je v prvo hišo in rekel gospodinjici: »Mamica, žejen sem!« Hitro je ona stopila za hišo in mu prinesla vrč vode.

Naš Jovo pa se je namrdnil: »Mamica, saj jaz nisem rekel, da sem umazan; rekel sem, da sem žejen!«

SKOTSKA

Skotu je padla vžigalica v morje. Ves obupan zatuli: — Kapitan, ustavite ladjo! — Zakaj želite, naj ustavim ladjo? — Vžigalica mi je padla v morje! — Ne morem. Predpisi mi dovoljujejo ustaviti ladjo samo v primeru, če pade v morje človek.

— Well!
Skot se zavihljal preko palube v morje:

— Kapitan, ustavite ladjo!

Mariborske viki

NELJUBIM PEVCEM

So zadnjič pri »Splitu« tako lepo peli, kot da bi sred' Graza v gostilni sedeli. Za takšno popevanje ne bi bil greh, če pevec dobil bi jih tja po zobeh.

Kar ni še zgodilo se, lahko zgodi se drugič. Če tak se koncert ponovi.

MARIBORSKA

»S čim pa se sedaj ukvarjaš, odkar ni več športne stave?«

»Kruh kupujem v mariborskih pekarnah in ugibam, kaj bom našel v njem.«

O PŪTRA!

(Precej prosto po Prešernu)

O pūtra, draga flaška domača
ki si pojila mojega očeta,
saj želnega me več iz tvojga sveta
brez pūtre ne spelja goljufiva kača.

Le kdo ne ve, kak se v sladkosti preobrača,
vse, kar nam pūtra dobrega obeta,
nikdar ne bo iz srca mi vera vzeta,
da pūtra resna stvar je — ne igrača.

Krepčilo daš za delovno ročico,
ti pūtra, ki boljše je od vsac'ga zvarka
tak za moža za ženo, za devico.

Le če preveč popijem, moja barka
zašla v vijugah s ceste bo v pšenico,
če prej — pijan ne zvrnem se v dno jarka!

BALADA V »ZLATIH DVERIH«

(Prosto po združnem sestanku)

»Vrtec dol, bratci — gostilno pa gor!
Raje tam bomo doklade zapili,
deco pa sami si bomo učili —!
Tisti, ki pamže dà v vrtec, je nor!«

Skoro že zmago slavil je hudič,
ko se je v glavah vendár le zjasnilo:
Sola edino je pravo zdravilo
proti norosti in ne več — polič!

MOČ HIPNOZE

NEKAJ CIRKUŠKIH...

Slavni in irzni krotilec petih levov, Francoz Mac Donald, je prišel pred meseci kot samec v Beograd in nastopa sedaj v cirkusu »Adria«. V Beogradu se je zagledal v lepo Beograjčanko in se poročil z njo. Glavna atrakcija cirkusa je sedaj ona; ob lada namreč kar šest »lafof«; vseh pet zverin in še »rotilca...«

Ko je frau Muršec zvedela, da nastopa v Mariboru v cirkusu »Adria« imitator iz Avstrije, jo je kar vrglo v cirkus. Občudovala je mladega umetnika in glasno ugotovila: »Jesamarijandjozef, ter kan oba vos!« Nekdo za njenim hrbtom pa je dejal: »Wirklich kann er was! Auch unsere Sprache spricht er besser als Sie!«

Akrobatski par, ki izvaja v cirkusu vratolomne džungelske akrobacije, je pravzaprav trio: lepa partnerica, stasiti partner in srčkana opica.

V loži sta sedela on in ona. Gledal je on ta trio in priznalno vzdiknil: »Madonca, je fletna!« Ona ga je grdo pogledala in rekla: »Franceli, že spet gledaš po drugih!«

On pa:
»Afna!«
»Kaj?« se je razburila ona »Se hrull me boš?«
Pa ji je pojasnil:
»Ne razumeš; pravim, da je afna fletna!«

OGORČENJE

— Veš, Meta, tale naš sosed je pa res izprijenecl! Najprej je varal svojo ženo s tistole Ivanko sedaj pa zopet vara Ivanko!

— Nesramnež! S kom pa jo vara?

— Pomisli — s svojo ženo!

STROKOVNO POJASNILO

Ko se je arheologom po dveletnih naporih posrečilo odkopati staroslovansko najdišče, so ugledali nekaj ostankov zidov. Dolgo časa so se prepirali, kaj naj bi bili ti zidovi, dokler ni prišel mimo možakar, ki je slišal njihov prepir in avtoritativno posegel v diskusijo:

— Tole je gotovo bila najstarejša staroslovanska železniška postaja!

Arheologi so zazijali kot karpi. Potem pa je le eden boječe vprašal:

— Po čem pa sodite, če dovolite vprašanje?

— Hja, ze' o je podobna železniški postaji, ki to imamo pri nas!

— Torej ste vi arheolog, kustos muzeja?

— To ravno ne, pač pa sem doma na Jesenicah!

KO SE JE BYRD

vrnil z Južnega tečaja, je dejal, da je najbolj obupen občutek, če si odrezen od vsega sveta. Vsa sreča, da ni še bil v »Sport hotelu« na Pokljuki. Kajti če bi zagledal tamkaj zemljevid »Kraljevine Jugoslavije«, bi najbrž občutka odrezanosti od sveta in dogodkov ne znal izraziti z besedami.

POJASNILO

Zadnjič sem slišal na Bledu tale razgovor:

— Ti, kdo so pa tile?

— Tile? To je mala aviacija, ki bo imela prvenstvo na Bledu.

— Kaj pa tale množica za njimi? Ali je to publika, ki je prišla na tekmovanje?

— Kje pa! To so samo funkcionarji, ki spremljajo tekmovalce.

— Te, te! Zakaj jih je pa toliko?

— Hm, saj razumeš: Bled in potem — vse je brezplačno.

DOBRO GA POZNA

— Zenkica, dovoli, da ti predstavim svojega najboljšega prijatelja. Veš, skupaj sva hodila v šolo, skupaj sva stanovala in če eden ni imel denarja.

— Potem ga tudi drugi ni imel, kajne?!

ŠPORTNIK KLJUŠE

PROFILAKSA

Pripravljali so nov oddelek bolnice za živčne bolezni. Posluževali so se najmodernejših metod. — Upravnik bolnice — specialist — je vodil mladega zdravnika po sobah in mu razlagal. Prišla sta v prvo sobo s krasnim razgledom na žitno polje, ki se je kot morje izgubljalo v daljavi.

»To je soba za one živčne bolnike, ki so izgubili vse upanje in ki živijo brez perspektiv. Ta široki razgled v daljavo jim bo morda vtil upanje v bodočnost.«

Mladi zdravnik je podvomil v te besede, ker je bil pomislil na svojo plačo, pogledal skozi okno, pa mu ni kljub temu nič odleglo.

V sosedni sobi je upravnik dejal mlademu zdravniku, naj navdušeno nekaj zakriči. Mladenič je vzkliknil: »Zvišali so mi plačo!« V istem hipu ga je obila s stropa hladna prha. — Upravnik mu je razložil, da je ta soba rezervirana za bolnike, ki bolujejo na hiperoptimizmu.

Sta sta eno sobo dalje. V tej sobi so bile vse stene prevlečene s parolami v prvi osebi. Mladi zdravnik je čital parole: »Jaz sem tepec! Mi smo grobjanil Skandal, da nismo bolj olkani! Napravili smo svinjarijo! Bodimo ljudje!« In tako dalje.

»Za koga je to?« je vprašal mladenič.

»To je za ljudi, ki vidijo le napake drugih, svojih pa ne vidijo!« ga je poučil upravnik. Mlademu zdravniku se je zdela ta soba premala.

Ko sta prišla na hodnik, sta jima stopila na pot dva novinarja, ki sta se predstavila in upravnika vprašala, kako da je uprava bolnice prišla na to, da bi razširila svoje prostore.

»Popolnoma enostavno!« je dejal upravnik. »Ali ne veste, da se je Odred uvrstil v prvo, Branik pa v drugo zvezno ligo? Jasno, da smo morali zaradi tega že vnaprej pripraviti mesta za del slovenskega nogometnega občinstva, kateremu bodo gotovo odpovedali živci. Ravno prav: pokazal vam bom še eno sobo!«

„Harmonija“

Sodnika na košarkarski tekmi Branik — Zader

Besede: »Po mojem mnenju bi bilo treba odločiti na ta način...«

Misli: »Ali boš ti mene, ali bom jaz tebe...?«

Po teh besedah ju je upravnik peljal v neko sobo, kjer sta dva človeka kričala: »Dva in dva je ena!«

»Vidita,« je dejal upravnik, »to sta prva dva: po nedeljski tekmi Odred—Proleter venomer kričita, da je dva in dva ena, ker je bil rezultat 2:2, Odred pa je dobil le eno točko!«

Ko sta se novinarja poslavljala, sta dejala, da bi bilo dobro, če bi to zadnjo sobo nekoliko udobneje uredili. Ko sta bila sama, je upravnik dejal mlademu zdravniku, da sta to predlagala v strahu, da ne bi sama bila nekoč pacien-

ta, ki kričita »Dva in ena je nič!«

KLJUŠE PRAVI: ČUDNO JE...

... da je v zadnjem »Poletu« o nogometni tekmi Odred—Proleter bilo napisanih samo 246 vrstic, o odbojkarški tekmi ZDA—reprezentanca Slovenije pa kar 71 vrstic;

... da se imenuje množično plavalno tekmovanje v Ljubljani tekmovanje, na katerem ni bilo tekmovalcev;

... da ne nastopa noben Branikov športnik v cirku, ki je dobil prostor v Branikovem športnem parku.

DVE UMETNIŠKI

Kipar ustvarja jezdeca na konju.

»Vse najboljše k rojstnemu dnevu, očka! Ves dan ti bomo predvajali glasbo po želji!«

IZ TUJEGA IN DOMAČEGA LOGA

REKORD

Amerikanec si hoče ogledati Dunaj, zato najame izvoščka, ki naj bi ga vozil po mestu.

Ko se pejeta mimo Schönbrunn, vpraša Amerikanec, kako dolgo so gradili ta grad.

— Menda tri leta! — mu odvrne izvošček.

— To bi pri nas zgradili v enem mesecu! — se pohvali Amerikanec.

Izvošček ga zapelje pred opero. Amerikanec ponovi svoje vprašanje:

— Kako dolgo so tole gradili?

— Samo eno leto, se previdno zlaže izvošček.

— Hm — meni Amerikanec — tole bi pri nas zgradili v nekaj tednih!

Izvošček molče zavije proti cerkvi sv. Stefana. Amerikanec zaničljivo vpraša:

— Kako dolgo pa ste gradili to?

Izvošček ustavi kočijo, začudeno pogleda in zmaje z glavo:

— Glejte, glejte! Tegale pa včeraj še ni bilo tukaj!

ZNAKI

Svoj čas so naši meščani hodili v sezoni na deželo pomagat. O tem se dva kmeta pogovarjata:

— Veš, eden teh mojih delavcev je bil prej uradnik

— Kako to veš?

— Ko je kidal gnoj, je trikrat po vsej sili hotel zataktniti vile za uho!

VZROK

— Poslušaj, fantek, to pa ni lepo, da tako pretepaš tegale fantiča. Ali ne veš, da mora pametnejši popustiti?

— Seveda vem in prav zato ga mlatim. Kajti pravkar mi je rekel, da je pametnejši od mene!

REBUS

REŠITEV:
KVALITETA
CENE

PROTEKCIJA

Nekega dne je potrkal na nebeška vrata čisto navaden zemljan. Vrtar Peter ga je najprej vprašal za ime, potem pa mu je velel počakati pred nebeškimi vrati, češ da mora najprej pregledati v kartoteki njegov življenjepis, potem pa še povprašati gospoda očeta, ali ga lahko spusti v raj ali ne.

Zemljan je sedel na nebeški prag in čakal. V tem pa pride pred nebeška vrata debel župnik, pozvonil in kmalu se pojavi na vratih vrtar Peter. Ko zagleda župnika, se mu obraz razleze v prijazen smehljaj in brez vseh ceremonij ga vljudno povabi v nebesa.

Navaden zemljan se razburi:

»Poslušaj, Peter, to ni prav. Zakaj je tale lahko vstopil brez preverjenja kartoteke in brez dovoljenja gospoda očeta? Ali poznate tudi v nebesih protekcijo?«

Vrtar Peter ga potolaži: »Nikar se ne razburjaj! Veš, takšni strici — kot je tale — zaidejo zelo redko k nam, zato pa imam tudi ukaz, naj vsakega duhovnika takoj spustim v nebesa. Če pride vsakih sto let eden k nam — je že dosti!«

Kam
v sredo ?

V Ljudski vr' v Mariboru! Na razširjenem košarkarskem igrišču bo v sredo, dne 2. septembra 1953, ob 17. uri mariborski ženski odbojkarški derby **Železničar : Branik**, v nedeljo, dne 6. septembra 1953, ob 9. uri pa še dve tekmi zahodne cone zvezne odbojkarške lige: ženske — **Železničar Ljubljana : Branik**, in moški — **Železničar Ljubljana : Branik**. Bosta ženska in moška vrsta Branika uspeli ostati še naprej na prvem mestu brez izgubljene točke?